

FORMULARZ KWERENDY INSTYTUCJI MUZEALNYCH

Projekt „Muzea w polskiej kulturze pamięci (do 1918 r.): wczesne instytucje muzealne wobec muzeologii cyfrowej”

finansowany ze środków Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego w Ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki 2015.

INFORMACJE OGÓLNE:

Lokalizacja: Miejscowość/ Region / Kraj

Kraków/ Małopolska (Galicia), Austro-Węgry

Tytuł/pełna nazwa instytucji:

Muzeum XX. Czartoryskich

Typ instytucji: muzeum publiczne, zbiory muzealne instytucji lub organizacji (biblioteka, towarzystwo naukowe), kolekcja prywatna

kolekcja prywatna

Opis instytucji/skrócony (wg wzoru: typ instytucji, charakter zbiorów):

Muzeum Książąt Czartoryskich w Krakowie zostało założone przez księcia Władysława Czartoryskiego, wnuka Izabeli Czartoryskiej. Otwarte w 1876 r. Trzon kolekcji stanowiły: Archiwum z Kórnik, Biblioteka Sieniawska, zbiory puławskie Izabeli Czartoryskiej oraz późniejsze nabytki księcia Adama: pamiątki ojczyste oraz obrazy włoskie, flamandzkie, holenderskie i niemieckie, rysunki, grafiki, wyroby z kości słoniowej, emalie z Limoges, majoliki włoskie, tkaniny flamandzkie, kobierce perskie, makaty tureckie a także cenne obiekty starożytne: sarkofagi egipskie i etruskie, rzeźby antyczne i wazy greckie. Ekspozycja muzealna mieściła się w stopniowo adaptowanych budynkach: popijarskim (tzw. Klasztoru), dawnym Arsenale miejskim oraz trzech kamienicach na rogu ulic św. Jana i Pijarskiej.

Daty działalności / zakres czasowy:

1872-1950, 1989-2016

Dostępność

pełna

Typ relacji instytucji wobec pamięci

komemoratywny, mnemoniczny, patrymonialny

Rodzaj pamięci

indywidualna; narodowa; społeczna/ szlachecka

Obszar pamięci/ nośnik pamięci/ rodzaj zbiorów

obszar artystyczny/ sztuka powszechna: malarstwo, rzeźba, grafika, rysunek, sztuka dekoracyjna/ sztuka polska: malarstwo, rzeźba, grafika, rysunek, sztuka dekoracyjna; obszar historyczny/ pamiątki (relikwie), broń, sprzęty [...]

DANE INSTYTUCJI :

	OBECNIE	DAWNIEJ
ADRES / SIEDZIBA DANE ADMINISTRACYJNE – województwo/powiat/gmina/ ulica/ nr działki, zmiany siedzib (daty); REGION HISTORYCZNY	ul. Pijarska 15, 31-015 Kraków	budynek popijarski (tzw. Klasztorzek), dawny Arsenał miejski z basztami Ciesielską i Stolarską oraz trzy kamienice na rogu ulic św. Jana i Pijarskiej
DANE KONTAKTOWE TELEFON / EMAIL/ WWW	+48 12 370 54 66	
GODZINY OTWARCIA	wt. 10.00 - 18.00 śr.-niedz. 10:00 – 17:00	Muzeum w Klasztorcu, ok. 1900 roku: wtorki i piątki w godz. 9-13.
DYREKTORZY	oddział MNK-dyr. Andrzej Szczerski	prof. Józef Łepkowski
ZARZĄDCA		
Budynek muzealny (przekształcenia/nowo wybudowany/zaadopt owany)		

INFORMACJE HISTORYCZNE:

Zmiany w nazwach:

1950-Muzeum i Biblioteka Czartoryskich,

Misja muzeum/ założenia kolekcjonerskie/ cele działalności

“Przeszłość Przyszłości”.Utworzenie w Krakowie “Zakładu Naukowego XX. Czartoryskich”
w celu publicznej dostępności i roli edukacyjnej zbiorów.

Zakres terytorialny (zawarty w misji muzeum)

Założyciele/ właściciele: osoby lub instytucje (podstawowe dane
biograficzne lub krótka charakterystyka)

Książę Władysław Czartoryski (1828-1894), wnuk Izabeli Czartoryskiej, syn Adama Jerzego
Czartoryskiego. Wychowywany w Paryżu. Studiował w Wyższej Szkole Polskiej. Przywódca
obozu politycznego skupionego wokół Hotelu Lambert. Twórca licznych organizacji:
Towarzystwa Historyczno-Literackiego, Towarzystwa Literackiego Przyjaciół Polski oraz
Wyższej Szkoły w Montparnasse.

Pracownicy: opiekunowie, dyrektorzy, kustosze, muzeolodzy (podstawowe dane biograficzne, ważniejsze osiągnięcia)

Leon Bentkowski - kustosz zbiorów w Kórniku

prof. Józef Łepkowski - dyrektor Muzeum XX Czartoryskich w latach 1876-1883. prof. pierwszej katedry archeologii Uniwersytetu Jagiellońskiego, historyk sztuki i konserwator, który od 1866 r. nadzorował bibliotekę w Sieniawie zajmując się jednocześnie wzbogacaniem i kompletowaniem dawnej biblioteki puławskiej, a także zakupami dzieł sztuki i pamiątek historycznych.

Marian Sokołowski - kustosz/dyrektor zbiorów Muzeum XX Czartoryskich od 1884 r., prof. Uniwersytetu Jagiellońskiego, twórca pierwszej w Polsce katedry historii sztuki.

Adam Smoleński (1836–1921) - kustosz zbiorów od 1911 r.

Piotr Bieńkowski, archeolog, autor ekspozycji sztuki starożytnej na II piętrze Pałacu.

ok. 1917 r. dr Józef Kallenbach, prof. Uniwersytetu Lwowskiego -naczelnny dyrektor

Organizacje związane z muzeum oraz działające przy muzeum (krótka charakterystyka, najważniejsze postaci, historia, datowanie)

Akademia Umiejętności w Krakowie - dr Józef Majer, poparł przeniesienie zbiorów paryskich do Krakowa.

Kalendarium (historia instytucji)

W 1801 roku księżna Izabela z Flemmingów Czartoryska stworzyła kolekcję pamiątek narodowych. Zbiory były umieszczone i prezentowane w Świątyni Sybilli oraz w Domu Gotyckim. Po upadku powstania listopadowego, w 1831 roku zostały przewiezione do Paryża, Kórnik i Sieniawy. W 1870 r. książę Władysław Czartoryski, przy poparciu Akademii Umiejętności w Krakowie, zdecydował o przewiezieniu puławskich zbiorów Czartoryskiej, przechowywanych w Hôtel Lambert w Paryżu. W 1872 r. część zbiorów znalazła się w Kórniku w Wielkim Księstwie Poznańskim a opiekę nad nimi sprawował kustosz Leon Bentkowski. Książę Czartoryski otrzymał od gminy Krakowa dawny Arsenał z basztami Ciesielską i Stolarską. Kontrakt na wieczyste użytkowanie budynków podpisano 13 XI 1874 r. Ostatecznie zbiory zostały przewiezione w 1876 r. i umieszczone w Arsenale. Już 1 grudnia 1876 r. otwarta została Biblioteka Sieniawska i "małe muzeum". Dyrektorem zbiorów został prof. Józef Łepkowski. Kustosz Leon Bentkowski, porządkował zbiory. W 1876 r. książę zakupił od austriackiego Funduszu Religijnego budynek dawnego Collegium Novum klasztoru pijarów, tzw. Klasztor, gdzie 1 XII 1876 r. otwarto zbiory muzealne Muzeum XX. Czartoryskich. Początkowo była to prowizoryczna ekspozycja na pierwszym piętrze. W 1877 r. książę otworzył prowizoryczne urządzone muzeum, "tj. zbrojownię, masztarnię, galerię obrazów, różne pamiątki polskie", po którym oprowadzał Bentkowski. Stopniowo prowadzono prace w celu przekształcenia architektonicznego i scaleniu kilku budynków w rejonie murów miejskich. W 1878 r. zmieniono fasadę i zbudowano mostek łączący Klasztor z Arsenalem, wg projektu Maurycego Ouradou w stylu neogotyku francuskiego. Prace prowadzono w latach 1879-1884: połączono pomieszczenia z zachowaniem układu korytarzy i cel klasztornych, przeznaczonych na cele ekspozycyjne. Szcupłość sal i korytarzy uniemożliwiła ekspozycję całości kolekcji. W 1884 r. dyrektorem/kustoszem zbiorów został prof. Marian Sokołowski. W celu powiększenia przestrzeni muzealnej w latach 1886-1889, książę Czartoryski nabył kolejne dwie XVI. wieczne kamienice na rogu ulic św. Jana i Pijarskiej. Dobudowano drugie piętro nad kamienicą narożną, bez okien, z oświetleniem dachowym i połączono je z drugim piętrzem

sąsiedniej kamienicy. W 1893 r. otwarto galerię w narożnej kamienicy, gdzie znalazła się, m. in. galeria malarstwa. i ukończono remont sąsiedniego budynku.

W 1896 r. syn Władysława, Adam Ludwik nabył trzecią kamienicę Grabowskiego, nr 17, w niej umieszczono zbiory starożytne oraz m. in. grafikę, ceramikę, dalej namiot turecki zdobyty pod Wiedniem. Na I. piętrze urządzono pomieszczenia mieszkalne a drugie przeznaczono na cele muzealne. Muzeum stało się ważnym dla Krakowa ośrodkiem kulturalnym oraz warsztatem dla historyków, pisarzy i artystów. Po śmierci Sokołowskiego w 1911 r., dwa lata później dyrektorem został historyk, prof. Stanisław Smolka, kustoszem dr Henryk Ochenkowski, znawca malarstwa. W czasie I wojny światowej, za sprawą, żony księcia Adama, Marii Ludwiki Czartoryskiej, obrazy Leonarda, Rembrandta i Rafaela znalazły schronienie w Dreźnie. W 1920 r. dzieła wróciły do Krakowa. Znaczące straty dla kolekcji przyniosła II wojna światowa. Kształt ekspozycji autorstwa Sokołowskiego skorygowany nieznacznie przez Stefana Saturnina Komornickiego - kustosza od 1920 r., muzeologa, znawcy sztuki i rzemiosła, utrzymał się do 1950 r. Po wojnie muzeum trafiło pod opiekę Muzeum Narodowego w Krakowie, a w 1991 pod zarząd Fundacji Książąt Czartoryskich. 29 grudnia 2016 roku, dzięki zakupowi rządu RP, kolekcja książąt Czartoryskich stała się integralną częścią Muzeum Narodowego w Krakowie. 20 grudnia 2019 roku Muzeum Książąt Czartoryskich zostało ponownie otwarte dla zwiedzających.

ZBIORY

Charakterystyka zbiorów (wraz z danymi ilościowymi)

Za Sokołowskim, 1893, Muzeum obejmowało działy:

1. zabytki starożytne: egipskie (ok. 160 okazów), Chaldejskie, asyryjskie, fenickie, greckie, etruskie i rzymskie; średniowieczne i nowożytne - rzemiosło artystyczne, europejskie i polskie (2653 obiekty, w tym 125 pamiątek rodzinnych Czartoryskich i ok. 600 z kolekcji puławskiej, reszta późniejsze nabytki). Kolekcja tkanin, pasów: polskich, ruskich, wschodnich, szat liturgicznych, wyrobów z kości słoniowej. Porcelana, szkło, ceramika, itd.
2. zbrojownia (ok. 7 000 szt.), w tym: 4 dekoracyjne, rycerskie tarcze XVI. w.; arcydzieła sztuki płatnerskiej XVI. w.; rzędy końskie; zbroje; czapraki;
3. wykopaliska archeologiczne ziem polskich (ok. 600 okazów) (w tym brązy 210 ob.), naczynia gliniane, narzędzi kamienne i brązowe, ozdoby srebrne, szklane, itp.
4. monety, medale, pieczęcie (ok. 4 000 szt., w tym poł. polskich i do 300 starożytnych)
5. obrazy i miniatury (ponad 500 obiektów), w tym obrazów - 305; miniatur 191 - włoskich, flandryjskich, holenderskich, francuskich i niemieckich, hiszpańskich i polskich.
6. grafika (ryciny ok. 20 000 szt.), rysunki mistrzów dawnych (ok. 2000) i mapy, atlasy (1.108 sztuk).

Obiekty szczególne (o szczególnym znaczeniu symbolicznym, ważne dla nauki lub sztuki, komentowane, słynne)

- "Dama z łasiczką" Leonarda da Vinci,
- "Portret młodzieńca" Rafaela Santi
- "Krajobraz z miłosiernym Samarytaninem" Rembrandta

dwa medaliony greckie ze scenami mitologicznymi (wykopane w Syrii?) z IV w. p.n.e.; zwierciadło etruskie i czerpak do wody, tzw. *situla*; gliniana czara do wina z 1. poł. V w.; obrzędowa czara srebrna, sasanidzko-baktryjska z III. w., wykopana między r. 1834— 1836 w Dobiesławicach;

Strategia pozyskiwania zbiorów

Kolekcję puławską Izabeli Czartoryskiej Adam Czartoryski jeszcze w Paryżu wzbogacił o znakomite obrazy włoskie, flamandzkie, holenderskie i niemieckie, rysunki, grafiki, wyroby z kości słoniowej, emalie z Limoges, majoliki włoskie, tkaniny flamandzkie, kobierce perskie, makaty tureckie. Udało mu się również stworzyć jedną z najlepszych w Polsce kolekcji starożytności: sarkofagów egipskich i etruskich, rzeźb antycznych i waz greckich. Komornicki (1929) uznał zbiór sztuki starożytnej za największy w Polsce (obok zbiorów gołuchowskich), obejmował ok. 1400 okazów: 1) Mezopotamia (Chaldea, Babilon); 2) Egipt., 3) Etruria, 4) Grecja i hellenizm.

Jak podaje Marian Sokołowski (1892) książe podczas wyjazdów do Londynu i Włoch nabywał cenne dzieła od znanych kolekcjonerów: "Znane zbiory de Janze, La Fontinelle, d'Amazeuil, d'Angerville i Greau w Paryżu, Vecchiotti, Toscanelli we Florencji, de Cajano, a zwłaszcza Castellani w Rzymie i markiza d'Azeglio w Londynie, dostarczyły naszemu zbiorowi znacznej ilości niepospolitych i drogocennych okazów". W zbiorach znalazły się też dzieła pochodzące z rodzimych kolekcji, np. Tomasza Zielińskiego w Kielcach, w 1871 kilkanaście obiektów, Mikołaja Wisłockiego z Pogorzeli. W 1866 książe zakupił kolekcję Karola Rogawskiego z Ołpin, zawierającą m. in. pamiątki po królu Janie Sobieskim oraz prehistoryczną ceramikę pochodzącą z wykopalisk w Manieczkach i Dobieszewie - kolekcja liczyła ponad 200 obiektów. W 1869 r. książe nabył od J. I. Kraszewskiego korespondencję Potockich, archiwum Mniszchów oraz zbiór starożytności - k. 50 obiektów.

Do kolekcji nabywał eksponaty również archeolog Józef Łepkowski, późniejszy (1866) dyrektor Muzeum, profesor i rektor UJ oraz konserwator miejski.

Adam Ludwik Czartoryski, nabył kolekcję Bolesława Wołodkowicza - 37 zabytków starożytnych, w tym głównie waz greckich.

Darczyńcy/Fundatorzy/Sprzedawcy (imiona i nazwiska, charakterystyka przekazanych darów/sprzedanych eksponatów; data)

Eligiusz Suchodolski z Gościerowa podarował 65 przedmiotów (?)

Bolesław Wołodkowicz (1859-1897) pochodził z zamożnej rodziny z Ukrainy. Rodzice Bolesława sprowadzili się do Krakowa, gdzie w latach 1884-1885 Stryjeński i Ekielski rozbudowali dla nich pałacyk przy ul. Lubicz. Bracia Wołodkowiczowie kupowali obrazy Matejki, ojciec Bolesława pozował też do postaci Jana Łaskiego w „Hołdzie Pruskim”, należał też do nich zaprojektowany przez Matejkę fotel, w którym siedzi na autoportrecie namalowanym do zbiorów hr. Korwin-Milewskiego. Po śmierci Bolesława, kolekcję instrumentów naukowych i dzieł sztuki, jego matka rozdysponowała między Dom Matejki, Muzeum Czartoryskich, Akademię Sztuk Pięknych a Uniwersytet Jagielloński.

Ekspedycje naukowe organizowane przez muzeum

Transfery zbiorów: data, okoliczności, zakres, ostateczna lokalizacja

W 1858 r. wybrane obiekty ze zbioru zostały wypożyczone na "Wystawę Starożytności" w krakowskim Pałacu Lubomirskich.

Część zbiorów była zaprezentowana na wystawie światowej w 1878 roku, w specjalnych salach, podpisanych "POLOGNE".

W 1880 r. wypożyczono eksponaty na "Wystawę Długosza, organizowaną przez Kapitułę Katedralną, trzy lata później na wystawę w dwusetną rocznicę Bitwy Wiedeńskiej w Sukiennicach.

WYSTAWY I DZIAŁALNOŚĆ POPULARYZATORSKA:

Wystawy stałe

Na pierwszym piętrze umieszczono głównie zbiory puławskie.

Ściany klatki schodowej prowadzącej na i-sze piętro były ozdobione panopliami pochodzącymi ze świątyni Sybilli. W pierwszej sali umieszczono w szafie tkaniny, hafty, koronki oraz w szafie drugiej ozdobne szkatułki. W sali sąsiedniej w gablotach cenne okazy czepców jakie nosiły polskie mieszcзки, włościanki i żydówki oraz "trzewiki koronacyjne Zygmunta Augusta", w szafie środkowej-pasy słuckie. W gablotach po środku sali ...

W górnej partii ściany umieszczono napis "Przeszłość przyszłości"

1893 r., w narożnej kamienicy: na drugim piętrze znajdowały się trzy sale, a w nich galeria malarstwa. Sala pierwsza była długa, prostokątna; druga mniejsza kwadratowa, trzecia mała z oknami wychodzącymi na dziedziniec. Dwie pierwsze sale oświetlone, oszklonymi sufitami. Ściany 1. sali były pokryte zielono-szarym, spokojnym kolorem. W pierwszej sali na jednej ze ścian umieszczono malarstwo włoskie, od XIV do XVI w. Na jej środku znajdowała się złocona, włoska skrzynia, *cassone*, z XV w., nad nią obraz "Brutus i Porcja z XVI w., po bokach znajdowały się: "Dama z łasiczką" Leonarda i "Portret młodzieńca" Rafaela, nad nimi dwa obrazy weneckie, z wyobrażeniem Madonny. W tej grupie znalazły się też portrety Karola V z pracowni Tycjana i margrabiego Pescary oraz Madonna na tle zielonej firanki w rodzaju Giovanniego Belliniego, Judyta z głową Holofernesa przypisywana warsztatowi Mantegni i in. Środkową część przeciwległej ściany zajęły przykłady włoskiego trecenta, po bokach dzieła flamandzkie i holenderskie, m. in. "Krajobraz z miłosiernym Samarytaninem" Rembrandta oraz dwa obrazy krakowskie, m. in. "Zaśnięcie Matki Boskiej" z ok. 1530 roku autorstwa krakowskiego naśladowcy Michała Lancza Kitzingen i "Zwiastowanie" Mistrza Jerzego z pierwszej ćwierci XVI wieku – znalezione przez Izabelę Czartoryską w ruinach kolegiaty św. Michała na wzgórzu wawelskim. W drugiej sali znalazła się ekspozycja malarstwa polskiego od XVI do XVIII wieku (głównie portrety), zestawiona zachodnioeuropejskim (m. in. miniaturowe portrety Jagiellonów Cranacha mł. W tej sali umieszczono też obraz "Polonia. Rok 1863" Jana Matejki. W trzeciej, najmniejszej sali znalazły się zabytki starożytne: dwa sarkofagi egipskie, fragmenty fresków rzymskich, dwa portrety mumiiowe oraz eksponowane za szkłem tkaniny egipskie i koptyjskie. Również sala IV mieściła przedmioty antyczne: greckie, etruskie i rzymskie: wazy greckie, figurki terakotowe, wyroby z brązu, naczynia szklane, fragmenty marmurów: drobnych w gablotach, większych w szafach, inne były ustawione na podłodze, szafach i na ścianach. W sali V znalazły się wyroby porcelanowe, w tym chińskie i japońskie, wyroby fajansowe, majolikowe i szklane, w sali VI kolekcja medal, grafik i rysunków. Sala VII prezentowała zabytki w teatralnej aranżacji: namiot turecki zdobyty pod Wiedniem, elem. uzbrojenia, broń i obrazy bitwy wiedeńskiej, ściany zajmowała galeria polskich postaci historycznych z portretami Zygmunta Zbierchowskiego, Władysława IV, Stefana Batorego, Bohdana Chmielnickiego, Jana Karola Chodkiewicza.

Wystawy czasowe

Katalogi zbiorów i wystaw oraz przewodniki

1893 - Jerzy Mycielski, *Galerya obrazów przy Muzeum Ks. Czartoryskich w Krakowie*,
1914 - *Galeria obrazów. Katalog tymczasowy*, Wydawnictwa Muzeum XX. Czartoryskich,
»Catalogue raisonne«, dra Henryka Ochenkowskiego

Inne publikacje (wydawane przez instytucję)

Współpraca instytucjonalna (muzea, uczelnie, towarzystwa, administracja itd.)

Akademia Umiejętności w Krakowie, Zakład Ossolińskich we Lwowie

Zasięg działalności (informacje o miejscu pochodzenia zwiedzających, komentatorów, autorów relacji itd.)

uczniowie krakowskiej Szkoły Sztuk Pięknych - zajęcia z kopii

Zwiedzający (charakterystyka statystyczna, ważniejsze osobistości)

1879 muzeum odwiedził Józef Ignacy Kraszewski

1880 - cesarz Franciszek Józef

1881 - Rada Miasta Krakowa

1890 - bibliotekę odwiedziło kilkaset osób, na wystawie było ok. 5 tys. zwiedzających
artyści - Juliusz Kossak, Stanisław Chlebowski, malarz orientalista oraz Jan Matejko.
studenci Szkoły Sztuk Pięknych w Krakowie

ŹRÓDŁA:

Bibliografia

M. Sokołowski, *Muzeum XX. Czartoryskich w Krakowie*, odbitka z "Kwartalnika Historycznego", Lwów 1892.

J. Mycielski, *Galerya obrazów przy Muzeum Ks. Czartoryskich w Krakowie*, Kraków 1893.
Józefa Jezierskiego illustrowany przewodnik po m. Krakowie i okolicy : 1903-1904 : trzeci rok wydawnictwa, Kraków 1903, s. 87-99.

H. Ochenkowski (?), *Galeria obrazów. Katalog tymczasowy*, Wydawnictwa Muzeum XX. Czartoryskich, 1914.

M. Treter, *Muzea współczesne. Studium muzeologiczne. Początki, rodzaje, istota i organizacja muzeów. Publiczne muzea w Polsce i przyszły ich rozwój*, Kijów 1917, s. 133-135.

M. Orłowicz, *Ilustrowany przewodnik po Galicyi, Bukowinie, Spiszu, Orawie i Śląsku Cieszyńskim*, Lwów 1919, s. 297-299.

S. S. Komornicki, *Muzeum ksiąg Czartoryskich w Krakowie. Wybór cenniejszych zabytków sztuki od starożytności po wiek XIX*, Kraków 1929, Nakładem Drukarni Narodowej.

S.S. Komornicki, *Przewodnik po Muzeum Ksiąg Czartoryskich w Krakowie*, Kraków 1938

J. Lepiarczyk, *Dzieje budowy Muzeum Czartoryskich w Krakowie*, „Rozprawy i Sprawozdania Muzeum Narodowego w Krakowie”, 1953, s. 179–216.

M. Rostworowski (red.), *Muzeum Narodowe w Krakowie. Zbiory Czartoryskich. Historia i wybór zabytków*, Warszawa 1978.

K. Moczulska, *Kontakty Władysława Czartoryskiego z antykwariuszem Mariuszem Panayiotisem Tano*, *Studia Archeologiczne* 1, 1981, s. 159-168.

M. Rostworowski, *Kraków*, [w:] *Muzeum Czartoryskich. Historia i zbiory*, Z. Żygulski jun. (red.), Kraków 2008, s. 95-121.

D. Gorzelany, *Ekspozycja a koncepcja kolekcjonerska. Casus Muzeum Książąt Czartoryskich*, [w:] *Muzeum a pamięć - forma, produkcja, miejsce*, pod red. T.F. de Rosseta, E. Bednarz Doiczmanowej, A. Tołysz, Warszawa 2018, s. 159-170.

Archiwa / zespoły archiwalne / źródła / inwentarze / księgi gości

ok. 1914 - trzy rękopiśmienne tomy autorstwa Romana Jodko-Narkiewicza, opisujące muzealną wystawę, za: D. Gorzelany, *Ekspozycja a koncepcja kolekcjonerska. Casus Muzeum Książąt Czartoryskich*, [w:] *Muzeum a pamięć - forma, produkcja, miejsce*, pod red. T.F. de Rosseta, E. Bednarz Doiczmanowej, A. Tołysz, Warszawa 2018, s. 159-170.

Zasoby ikonograficzne (opis, lokalizacja)

Ciekawe cytaty

UWAGI:

OPRACOWANIE:

Autor opracowania:

Małgorzata Wawrzak

Data sporządzenia karty:

Wyjazdy studyjne w celu wykonania karty, daty:

METADANE* (wypełnia redaktor/moderator portalu)

TYTUŁ (Miejscowość-nazwa instytucji)	
LOKALIZACJA GPS	
KLASYFIKACJE	
DATA UTWORZENIA	
AUTOR WPISU/REDAKTOR/KOREKTOR	
RELACJE	
TAGI	
SYGNATURA	
PRAWA / LICENCJE	

